Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 184. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 29-го СЕРПНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 29, 1978 No. 184. VOL. LXXXV

НОВООБРАНИЙ ПАПА ІВАН ПАВЛО ПЕРШИЙ ПРОДОВЖУВАТИМЕ ПРОГРАМУ СВОЇХ ПОПЕРЕДНИКІВ ІВАНА XXIII І ПАВЛА УІ

ГОЛОВНА РАДА УПСО ВІДБУЛА РІЧНІ НАРАДИ

Торонто (УПСО) — 12-го серпня 1978-го року відбулися у приміщеннях Свято-Миколаївської парафії в Торонті, Онтаріо, Канада, Річні наради Головної Ради Українського Патріярхального Світового Об'єднання (УПСО) за єдність Церкви і Народу. В нарадах взяли участь 13 членів (з того двох заступали уповноважені) Головної Ради УПСО, представники крайових організацій за патріярхальний устрій Помісної Української Католицької Церкви і інших складових членських товариств, як також запрошені гості. Зареєстрованих було 66 осіб, однак, насправді, учасників було більше. Між гостями були Торонтський Владика Ізидор Борецький, деякі священики з терену Канади та гість з Англії, о. крилошанин Микола Матичак. Перед початком нарад Єпископ Ізидор з п'ятьма священиками відправив заупокійну святу Літургію за спокій душі спочилого Вселенського Архиєрея, Папи Павла VI. Учасники Річних нарад УПСО взяли участь в цій Богослужбі, що відбулася саме в день похорону покійного Папи Павла VI.

Нарадами проводила Президія Головної Ради УПСО: заступник голови, інж. Сидір Тимяк, секретар ред. Роман Данилевич, скарбник д-р Володимир Бачинський і англомовний секретар д-р Володимир Дацько. Голова Президії УПСО, д-р Петро Зелений, не міг прибути з Европи на наради, тому переслав привіт і свої пропозиції на письмі. Секретарювали ред. Р. Данилевич і мґр Богдан Климовський, член Головної Ради УПСО. Перебіг нарад записував на плівку д-р Володимир Пушкар, член Крайової Управи Товариства за Патріярхальний Устрій Помісної Української Католицької Церкви, ЗСА.

Тепле привітання і вислови батьківського наставлення до Українського Патріярхального Світового Об'єднання передав Блаженніший Патріярх Йосиф окремим посланням. Наради також привітав письмом і телеграфічно Владика Іван Прашко з Австралії. Владика Ізидор Борецький звернувся з сердечним словом до учасників З'їзду і прислухувався увесь час ходові нарад, висловивши признання діячам УПСО за проведену працю. Вітали наради теж усно о. Роман Набережний від Головної Ради Товариства Священиків святого Андрея, а д-р Роман Осінчук від Товариства „Свята Софія" і Комісії Патріяршого Фонду у ЗСА.

Після звітів членів Президії УПСО слідували звідомлення, усні або переслані на письмі, про стан Патріярхального руху з таких країн: Австралії, Англії, Арґентини, Бельгії, ЗСА, Канади, Німеччини і Франції. Опісля відбулася докладна дискусія над порушеними проблемами, проведеною працею і наміченням плянів Президії УПСО на майбутнє.

Головна Рада схвалила приступлення УПСО в члени Злученого Українського Допомогового Комітету, що полегшує адміністративно-фінансову дію Президії. Подано до відома, що УПСО звернулося також з проханням про приступлення до системи Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ). Схвалено відбути напередодні III Конгресу СКВУ в Ню Йорку, 22-го листопада 1978-го року, Третій Мирянський Конгрес, темою якого має бути „15 років Патріярхального руху''. Постановлено провести статутовий делеґатський З'їзд УПСО в Лондоні, Англія, Европа, 1-го і 2-го вересня 1979 -го року. Затверджено прелімінарний бюджет УПСО на 1978/79 рік у сумі 20.000 долярів. З запляновані діяльности на наступний рік схвалено заснувати при УПСО Інфор-

(Продовження на стор. 3-ій)

33-тя КОНВЕНЦІЯ ОУЄвБЦ ВІДБУДЕТЬСЯ В БІБЛІЙНОМУ ЦЕНТРІ В АШФОРДІ, КОННЕКТИКАТ

Елмгорст (вг). — Секретаріят Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА повідомляє, що 33-тя ділова Конвенція ОУЄвБЦ у ЗСА відбудеться цього року в Біблійному Центрі в Ашфорді в днях від 1-го до 4-го вересня.

У Конвенції братимуть уділ делеґати і гості із баптистських Церков ЗСА, Канади, Англії та гості з України. Гасло Конвенції „Христос — невмирущий ідеал" буде правити за провідну думку для всіх проповідників Слова Божого.

У додатку до ділових нарад, під час Конвенції буде діяти аж п'ять семінарів, які будуть трактувати такі принципові ділянки християнського життя, як „Читання Біблії для духовного зросту в особистому, церковному і національному житті"; „Мій дім — домашня Церква" — семінар Жіночого Об'єднання; „Майбутні завдання християнської молоді" — семінар для молодих людей; "Євангельська журналістика" — семінар для працівників пера та церковно-організаційний семінар для адміністративних працівників у церквах.

Слово до молоді виголосить докторант Оттавського університету, проп. Ярослав Пінчук. Під час Богослужень проповідями Святої Євангелії будуть служити пастори д-р І. Беркута, д-р І. Кмета, пастор І. Барчук, пастор Ф. Любович, мґр Д. Марійчук, д-р М. Брич та інші. Спеціяльне слово на програмі Жіночого Об'єднання виголосить голова Всеукраїнського Баптистського Братства, пастор Олекса Гарбузюк. Всіма сесіями з'їзду буде керувати голова Об'єднання, пастор Володимир Домашовець.

33-тя Конвенція ОУЄвБЦ урочисто відзначить славу історичну подію в житті Української Баптистської Церкви — 60-річчя Першого Всеукраїнського З'їзду Баптистів, який відбувся в днях від 1-го до 8-го жовтня 1918 року в Києві під час незалежности України. Тоді Україна мала повну волю й релігійне життя всіх українських Церков процвітало. Реферат про цей з'їзд виголосить пастор Володимир Домашовець. З'їзд також відзначить 25-річчя українського баптистського видавництва „Дорога Правди".

У резолюціях з'їзду буде трактуватися справа переслідування всіх християн в Україні за Віру Христову і будуть накреслені нові напрямні для духовного життя та пожвавлення місійної діяльности церков у звеличуванні Христа, Який у практичному християнському житті має бути невмирущим Ідеалом.

НОВООБРАНИЙ ПАПА ІВАН ПАВЛО ПЕРШИЙ ВИГОЛОШУЄ З БАЛЬКОНУ БАЗИЛІКИ СВ. ПЕТРА СВОЄ ПЕРШЕ ПОСЛАННЯ ДО СВІТУ.

Ватикан. — „Я не маю мудрости чи серця Папи Івана, ані підготови чи культури Папи Павла. Але я є на їхньому місці. Я сподіюся, що Ви допоможете мені своїми молитвами" — заявив Папа Іван Павло Перший у своєму першому посланні до світу, виголошеному в першому повному дні його понтифікату минулої неділі, 27-го серпня 1978. Заповідаючи, що він продовжуватиме програму двох своїх попередників, Папи Павла VI і Папи Івана XXIII, новообраний Папа, що прийняв імена цих своїх двох попередників, окреслив цю програму як „новий лад" більш справедливий, із тривкішим миром та більш щирою співпрацею між людьми і народами світу.

Вибір нового Папи наступив уже в першому дні конкляве-зібрання кардиналів минулої суботи, 26-го серпня, що було великою несподіванкою для всього світу, тим більшою, що на 263-го наслідника св. Петра як глави Католицької Церкви обрано 65-літнього консервативного кардинала Альбіно Люсіяні, якого перед його вибором не зараховували до головних кандидатів на вибір. Проте, швидкість його вибору, що наступив уже по чотирьох голосуваннях, свідчить про те, що власне його кандидатуру мали на думці численні кардинали вже перед початком конкляве.

Подробиці про вибір, особу та життя новообраного Папи Івана Павла І будуть подані в черговому виданні „Свободи".

Сенат проголосував 52.5 більйона долярів на допомогу шкільництву

Вашінґтон. — Продовжуючи схвалювати законопроєкти, які стосуються допомоги публічним початковим і середнім школам, Сенат минулого четверга 86-ма голосами проти 7-ох схвалив законопроєкт, який пропонує на наступних п'ять років призначити 52.5 більйона долярів для публічних шкіл, зокрема шкіл у бідніших частинах і містах ЗСА. Частина із згаданої суми має піти на безпосередні дотації біднішим учням.

Із 52.5 більйона долярів Сенат призначив 754 мільйони на спеціяльну програму, яка має на меті поліпшити навчання трьох підставових дисциплін: читання, писання і аритметика.

Сенатський законопроєкт піде до спільної комісії обох Палат Конґресу, бо Палата Репрезентантів схвалила дещо меншу допомогу публічним початковим і середнім школам. Спільна комісія теж мусітиме узгіднити розбіжності між іншими законопроєктами, які стосуються допомоги шкільництву, бо Палата Репрезентантів схвалила безпосередню фінансову допомогу приватним і парафіяльним початковим і середнім школам, як теж податкові кредити батькам дітей, які ходять до тих шкіл, а Сенат відкинув обидві пропозиції, твердячи, що безпосередня допомога парафіяльним школам і податкові кредити батькам противорічили б Першому Додаткові до Конституції ЗСА, який має на меті запевнити „відокремлення релігії від держави".

Візита китайського верховода в Македонії викликала нові контроверсії

Белград, Югославія. — Ройтер інформує, що візита голови китайської Комуністичної партії і прем'єр-міністра уряду Гуа Куо-фенґа до республіки Македонії, куди він поїхав на запрошення Македонської Академії Наук в Скоп'є, викликала нові контроверсії і обопільні обвинувачення в Совєтському Союзі, Болгарії, Албанії і Югославії. Болгарія, яка є найвірнішим сателітом Москви, закинула президентові Тітові, що він зумисне післав китайського гостя до Македонії, щоб підкреслити існування окремої юґославської республіки і македонського народу, бо в розумінні болгарів такого народу немає, а населення, яке заселює ту провінцію, є болгарського походження. „Говорення Гуа про „македонський народ, — заявляє болгарське пресове аґенство, — є наглядним доказом, що він (Гуа) йде на поводі югославської пропаґанди і самого Тіта''. Совєтський Союз і Албанія піддержують становище Болгарії про неіснування македонського народу. Крім того, албанці, які ще донедавна були близькими приятелями китайських комуністів та одержували від них значну фінансову і технічну допомогу і тільки недавно пірвали зв'язки з Пекіном, ще додатково стверджують, що югославський уряд переслідує албанську меншину в Македонії і в інших республіках Юґославії. Політичні спостерігачі погоджуються з думкою, що поїздка Гуа до Македонії є певного роду приязним жестом у бік Тіта, який вже віддавна намагається переконати своїх східніх сусідів, що існує Македонія і македонський нарід.

Виступаючи на пресовій конференції, речники югославського уряду — секретар Центрального Комітету югославської Комуністичної партії Мілойко Друловіч і заступник міністра закордонних справ Будімір Лонкар — категорично заперечили твердження урядів СССР, Болгарії і Албанії, що включення Македонії у відвідини китайського гостя було, мовляв, зумисним актом, скерованим проти трьох названих держав.

Кореспонденти, які супроводять Гуа в поїздці по Юґославії, повідомляють, що тільки мала горстка населення Скоп'є вийшла на летовище, щоб привітати китайського верховоду і його делеґацію. В коментарі совєтського аґенства ТАСС і коротких замітках у „Правді'', які появилися в середу і четвер, 26-го і 27-го серпня ц. р., говориться, що Китайська Народна Республіка, а зглядно її нові керівники, намагаються накинути свою волю Балканським країнам. Совєтські засоби масової інформації погрожують, що „підступні заходи'' Китаю напевно будуть засуджені соціялістичними країнами, бо вони становлять поважну загрозу не тільки для них, але також для багатьох західніх держав.

В Китаї починають критикувати Мао Тсе-тунґа

Токіо. — Японська пресова служба інформує, що в Китаї поступово починає проявлятися критика бувшого голови партії Мао Тсе-тунґа, „батька" китайського комунізму. Ця пресова служба з Пекіну, цитуючи члена комуністичної партії та представника китайського уряду, які просили не подавати їхніх імен, пише, що було б „помилкою думати, що історичне керівництво Мао було непомильне". Китайський народ шанує й любить Мао Тсе-тунґа, але в той самий час народ знає, що він поповнив деякі помилки після культурної революції в 1966 -1969" — заявили згадані китайські чинники. Багато партійних діячів не мають наміру критикувати політику бувшого голови партії, бо лише пройшло два роки від його смерти, одначе „непомильність" Мао все частіше й частіше ставиться під сумнів.

Прагматична політика теперішнього керівництва китайської партії, пов'язуючи теорію з соціяльною дійсністю або „несталих умов", може привести до хоч частинної перевірки політики й думання Мао Тсе-тунґа, як подає цитоване пресове аґентство.

Марія Двайт, одна із групи адвокатів і професорів ще недавно відбула 21-денну подорож до Китаю, заявила представникові Ассошіейтед пресс", що в Шанхаї деякі китайські культурні діячі часом вживали вислів „банда п'ятьох", включаючи Мао до широко відомої „банди чотирьох". Як відомо, т. зв. „банда чотирьох'', під керівництвом вдови мао, Чіянґ Чінґ, плянувала повалення нового режиму верховоди Гуа Куо-фенґа. Знаємо, що ця „шайка" покликалася, буцімто, на вчення Мао Тсе-тунґа про „постійну революцію", щоб забезпечити чистоту комунізму.

УНС — СОЮЗ ІДЕЙ ПРАЦІ ТА ІНТЕРЕСІВ НА ПРАКТИЦІ

Одинадцятий з черги головний предсідник Українського Народного Союзу, св. п. д-р Дмитро Галичин (1950-1961) назвав свого часу Український Народний Союз „Союзом ідей, праці та інтересів". Це мало своє чергове практичне потвердження, як недавно, в дорозі на Український Фестиваль Ню Джерзі, Українську Будівлю УНСоюзу та приміщені в ній його Головну Канцелярію і в-ва „Свобода" відвідали члени 256-го Відділу УНС з Рівер Гед на Лонґ Айленді — „Довгому острові". У прогулянці і відвідинах, що їх зорганізував і ними проводив секретар Відділу Кирило Безкоровайний, взяли участь пів сотні членів Відділу практично з-поміж усіх прошарків українських поселенців в Америці: давніх поселенців та народжених уже в Америці їхніх дітей і внуків та нових поселенців і також їхніх народжених уже в Америці дітей. Відвідувачі, що були одушевлені всім тим, що побачили і почули, зустрів, привітав та зі станом і працею Головної Канцелярії знайомив головний секретар Володимир Сохан, а зі станом і працею видавництва знайомив відвідувачів ред. А. Драган. Згадати б, що між відвідувачами був видатний наш мистець проф. Петро Андрусів, тепер мешканець Рівер Геду та член 256-го Відділу УНС. На фото — члени 256-го Відділу УНС під час відвідин в Головній Канцелярії УНС в Джерзі Ситі. Перший зліва стоїть п. Кирило Безкоровайний, секретар 256-го Відділу та організатор і провідник прогулянки, а перший справа стоїть головний секретар Володимир Сохан, який зустрів та привітав гостей і познайомив їх зі станом і працею „Союзу ідей, праці та інтересів".

Совєти припинили справу проти двох американських кореспондентів

Американські кореспонденти Гаролд Пайпер і Крег Вітні біля дверей московського суду

Москва. — Ройтер інформує, що Совєтський Союз вирішив припинити справу обвинувачення проти двох американських кореспондентів Креґа Вітнія з „Ню Йорк Таймсу" і Геролда Пайпера з „Балтимор Сан", проти яких тривала довга судова розправа без їхньої участи, ведена на підставі обвинувачення внесеного совєтським Державним Комітетом радіо і телебачення, який почувався „обидженим'' згаданими кореспондентами при передаванні інформацій з Тбілісі, коли там відбувався політичний процес над Звіядом Гамсахурдією. Суддя Лев Алмазов ще минулого тижня проголосив був, що судову справу проти Пайпера і Вітні припинено тому, бо Державний Комітет телебачення і радіо вже не настоює на опублікуванні спростування. Алмазов, проголошуючи своє рішення, яке він зробив напевно в узгідненні з його зверхниками, додав, що він всеодно повідомляє міністерство закордонних справ СССР, що обидва американські кореспонденти „дуже неуважливо поставились до рішення совєтського суду".

В середу, 23-го серпня ц. р., Вітнія і Пайпера покликали до міністерства закордонних справ в Москві, де їм заявили, що вони могли втратити свою акредитацію і тим самим були б „видворені" поза кордони СССР. Однак заступник пресового відділу в міністерстві, Лев Крилов, заявив, що міністерство цього потягнення не робитиме в ім'я кращої співпраці між Совєтським Союзом і З'єднаними Стейтами Америки. Органи КҐБ натомість ведуть й далі „справу" проти американського бизнесмена Френсіса Кроforда, представника великої американської компанії сільськогосподарських машин, якому совєти закидають торгівлю закордонною валютою. Минулого тижня „сесія" в КҐБ тривала біля 8 годин.

Нова хвиля втікачів прибуває з Камбоджі

Банґкок, Тайланд. — Канцелярія Високого Комішенера для справ втікачів при Об'єднаних Націях інформує, що останнім часом знову дуже збільшилася кількість людей, які втікають з комуністичної Камбоджі до сусіднього Тайланду.

Протягом минулого тижня понад 150 камбоджців втекли до східньої частини Тайланду, наражуючись на поважні небезпеки під час втечі крізь джунґлі, камбоджські пограничні патрулі, заміновані поля тощо. Проте, число тих втікачів постійно зростає.

Коментатори припускають, що кількість втікачів зросла з двох причин: комуністичний терор в Камбоджі продовжується, а в той самий час Камбоджа була змушена відтягнути деякі військові частини з кордону з Тайландом і перекинути їх на кордон з В'єтнамом, бо між тими двома комуністичними країнами дійшло до поважного збройного конфлікту.

Згідно з твердженням втікачів з Камбоджі та звідомлень розвідок вільного світу, комуністичні власті тієї азійської країни від 1975-го року, тобто від окупації Камбоджі комуністичними партизанами „Хмер Руж", своїм терором спричинили загибель 1.2 мільйона осіб із 8-мільйонового населення. Президент Джіммі Картер назвав камбоджський режим „найжорстокішим порушником прав людини в світі". Демократичний сенатор Джордж МекҐоверн із Південної Дакоти, демократичний кандидат на президента в 1972-му році, який в минулому гостро виступав проти вмішування ЗСА у В'єтнамську війну і разом з іншими лібералами вимагав негайного відтягнення американських військ з Індокитаю, минулого тижня цілком змінив становище і закликав до створення міжнародної військової сили, під керівництвом Об'єднаних Націй, для повалення комуністичного уряду Камбоджі, щоб здержати народовбивство у тій країні.

Американський корабель врятував 410 в'єтнамських втікачів

Гонґ Конґ. — Минулого четверга, 24-го серпня, американський військовий корабель „Ю.С.С. Віпел'' причалив до Гонґ Конґу із 410-ма в'єтнамськими втікачами, яких два дні раніше врятував від неминучої смерти 100 миль від берегів В'єтнаму, коли човен-порон, на якому вони втекли з тієї комуністичної країни, почав потопати. Між врятованими не було ні одного моряка, але було багато жінок і дітей.

Залога корабля „Ю.С.С.Віпел'' ризикувала своїм життям, щоб рятувати в'єтнамських втікачів, бо тоді на морі була велика буря. Втікачі втекли з В'єтнаму кілька днів раніше, а протягом 4-ох днів перед рятунком їм не вистачало ні води, ані харчів.

Того самого дня, коли американський корабель із 410-ма в'єтнамцями причалив до Гонґ Конґу, британський військовий корабель врятував 157-ох інших втікачів з В'єтнаму, які також втекли на човні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, і 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Родезія на черзі

Пресові агенства поінформували, що кубинський диктатор Фідель Кастро, очевидно, зі згодою його кремлівських протекторів, які одинокі зацікавлені розпаленням льокальних війн на африканському континенті, вирішив ,,допомогти'' чорним родезійським партизанам і так званому ,,Патріотичному Фронтові'', який діє під керівництвом Роберта Мугабе, розпочати військову офенсиву проти урядових родезійських військ, метою якої є ,,перерізати'' надвоє територію Родезії і в опанованій комуністами частині створити сильні випадові бази партизан і кубинських авантурників для дальшої війни проти уряду білої меншости, який, до речі, постипенно передає владу в руки поміркованим чорним, з чим не погоджуються прокомуністичні елементи і сам Мугаба.

У пов'язанні з цією ,,допомогою'' до сусідуючої з Родезією Замбії, на території якої приміщуються усі головні бази чорних партизан, перевезено 4.000 кубинців з військових баз в Анголі, але в дорозі знаходяться дальших 5-6.000 кубинських вояків і, як інформують військові західні розвідки, велика кількість зброї зі складів в Анголі і безпосередньо із Совєтського Союзу та інших комуністичних країн Східньої Европи. Про концентрацію кубинських військових частин пише також французький щоденник ,,Ль Фіґаро'', відмічуючи, що, крім військових пересунень і накопичення великої кількости зброї й амуніції, речники ,,Патріотичного Фронту'' з допомогою Москви розпочали вже в багатьох країнах Африки ,,дипломатичну офензиву'', метою якої є здобути прихильність урядів невтральних країн і тим самим запевнити собі також політичну перемогу в майбутньому, чи навіть прихильні голоси на форумі Організації Об'єднаних Націй, де, після військової перемоги, буде рішатися доля Родезії. Виглядає, що комуно-московські імперіялісти пожвавленням військової активности в Родезії бажають одною кулею вбити не два, а три зайці: розпалити ще одну льокальну війну, придержуючись засади, що у каламутній воді краще рибка ловиться; задовільнити бажання прокомуністичного ,,Патріотичного Фронту'' та відтягнути з Анголі деяку кількість кубинських вояків і тим самим задовольнити бажання деяких країн, які протестують з приводу кубинських військових контингентів в Анголі.

В дипломатичному світі думали, що після різкої промови президента Картера, яку він виголосив перед кадетами воєнноморської Академії в Аннаполісі, Мериленд, і у якій він закидав Брежнєву, що той, з одного боку, говорить про мир, розпинається за політику детанту, але, з другого боку, переводить в Африці і на Близькому Сході агресивну імперіялістичну політику, наступлять якісь зміни; остаточно західній світ не може довго залишатися безчинним і толерувати агресивні потягнення Москви, авантурницькі вибрики Кастра і випадові партизанські акції катангійських ,,жандармів'', професійних вбивць, які на протязі двох днів перебування у провінції Шаба в Заїрі замордували понад 800 осіб, переважно білого населення, робітників і техніків у копальнях міді. Але після твердих заяв в Аннаполісі наступили інші, злагіднюючі заяви Президента ЗСА, а проти нього зформувалась чимала опозиція. А шкода, бо Москва і її підручні після різкого виступу Картера і деяких політичних потягнень, пов'язаних з авантурницькою акцією комуністів в Заїрі, почала вже була звивати прапори у деяких місцях Африки, знаючи, що ЗСА не погодяться на поглиблення розкладу африканського континенту і на розпалювання нових ,,визвольних революцій''.

Справа ще не зовсім втрачена, якщо президент Картер не слухатиме порад і не керуватиметься політичною філософією державного секретаря Сайруса Венса, амбасадора ЗСА до ОН Енру Янґа і з-поза куліс колишнього секретаря Генрі Кіссінджера, які, закидуючи Бжезінському ,,російський ресантимент'', бажають повернути американську політику на старі шляхи капітулянтського детанту, проти якого він зайняв таке виразне становище у згаданій промові в Аннаполісі.

І. Вовчук

У ВЕЛИКОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ТРИКУТНИКУ: КНР—ЗСА—СССР

[1]

Стратегія московсько-большевицького ,,миротворення'', яку так настирливо провадить ханат ЦК КПСС друге десятиліття, здійснюючи генеральну лінію політики ,,мирного наступу'' на капіталізм, надто ускладнила зовнішні відносини в світі, схаотизувавши їх. Не буде перебільшенням твердження, що ніколи ще після Другої світової війни в світі не було такої гострої напруги, як нині. Совєтський похід визвольно-загарбницької напруги поширено на всі вигідні для нього стратегічні пункти, натворивши силу-силенну товариств і організацій, включно з Світовою Радою Церков, які сприяють ширенню совєтських загарбницьких впливів, де вигідно і можливо. Прикриваючись підтримкою національно-визвольних рухів, при мовчазній байдужості світу, совєтизацією охоплено кілька країн Африки.

Мовчазна байдужість, потураючи ширенню совєтського походу, сприяла витворенню враження, що визвольницька совєтизація, здійснювана в Африці кубинськими збройними загонами, знаходить підтримку в африканських народів і зрозуміння серед т. зв. ,,невтральних'' країн, що стоять осторонь в протиборстві двох бльоків. Така уява дуже далека від дійсного стану. Держава арабського світу не хочуть московського ,,визволення'', що перетворює країни на додаток до імперського комплексу СССР з вивіскою незалежности. Београдська конференція міністрів закордонних справ невтральних країн, як вони себе іменують, показала, що визвольна совєтизація країн, ким допомогає Совєтський Союз визбутись колоніяльної залежности, щодалі то зустрічає сильніший спротив. Навіть орган міністерства совнішніх справ СССР ,,Новоє врємя'', насвітлюючи перебіг конференції, 25-30 липня писав, що ,,деякі делеґати намагались поставити на одну дошку політику СССР і ЗСА''. А головне, що на конференції ,,виявились намагання делеґатів насвітити викривлено інтернаціоналістичну допомогу Куби народам Етіопії і Анголи'' (,,НВ'', ч. 32-8-1).

,,Новоє Врємя'' не згадує, як президент мов би підопічного Москві Альжиру, Гуорі Бумедієни, вказавши на неприпустимість в Африці чужих збройних сил, запропонував створити в Африці на зразок ОН ,,Африканські збройні сили''. А тоді окупаційні збройні сили з Куби, на багнетах яких переводиться совєтизація, будуть усунені, їх заступлять африканські. До того йде. Знавці заплутаних африканських відносин передбачають, що політика визвольницького загарбництва СССР в Африці закінчиться так, як закінчилась американська війна з комунізмом у В'єтнамі. Вже нині, на перших кроках совєтизації ,,визволених'' країн, чорний континент, який, за окресленням африканських патріотів, ,,нагадує знак запиту'', ніяк не хоче миритися з визвольницькою совєтизацією; він шукає свого шляху, яким має крокувати далі. В Африканському Розі агандандські партизани воюють проти етіопського визволення кубинськими збройними загонами під командою совєтських командирів. В Анголі спротив проти совєтизації перетворився у громадянську війну. На півдні з диктатурою Нето веде війну УНІТА, яку, на думку журналу ,,Тайм'', підтримує половина населення країни, на півночі країни діє Визвольний Фронт. А до того повстанська війна Еритрії за унезалежнення країни і боротьба Демократичної Республіки Ємену з совєтизованим Південним Єменем — все це витворює дуже складну ситуацію для визвольної стратегії Москви, якою на африканських обширах керують чотири совєтські генерали.

Невдоволення проти гегемонізму на конференції міністрів зовнішніх справ країн, що стоять осторонь від обох протиставлених бльоків, вважаючи себе невтральними, в своєму виступі доповнив сконденсовано югославський президент маршал Тіто. Благаючи міністрів 85 країн усунути розходження, підсилювані стратегією визвольницької агресії, Тіто рішуче, не називаючи імени, засудив ,,мілітарні втручання деяких держав у справи інших країн, під якими б лозунгами те не діялось''. Московська преса ніде й словом не згадала про виступ президента Югославії, промовчує його провідну ролю в ній, як головного ініціятора конференції.

[Продовження буде]

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА ОЛЕНИ БАЧИНСЬКОЇ

Вудсток, Н. Й. — Тут в Американській Мистецькій Ґалерії ,,Клайнерт Ґалері'' відбувається на протязі серпня ц. р. виставка американських визначних мистців, у якій бере участь наша мисткиня Оленка Бачинська. Вона виставляє скульптури, емалії і великі акти, рисовані вугликом. Виставка відкрита до кінця серпня і її можна оглядати кожного дня, крім понеділка, від год. 1-ої до 5-ої по полудні.

А. Орликовський

УКРАЇНСЬКА СПРАВА З ПОЛЬСЬКОЇ ТОЧКИ БАЧЕННЯ

[2]

Врешті ще одна важлива справа входить в обсяг польсько-українських взаємин — це увага польського політичного світу до української політичної еміграції, тобто до її проводу.

Не лише польський, але так само чеський, румунський та інші політичні центри бажають бачити нас в політичній єдності, при одному політичному — державного характеру — осередку, яким повинен бути в їхньому таки розумінні український державний центр на взір польського, чеського, хорватського чи балтійських народів. Властне браком такого одного політичного проводу та нашою розгубленістю в нашій своєрідній демократичній оригінальності ми хоч-не-хоч ставимо себе в дуже погане та невигідне положення перед зовнішнім світом. Ми прямо обнижуємо себе в політичному сенсі, втрачаючи своє партнерство. Причина всього цього зла лежить в нашому ,,вічному" лихові: крайньої особистої індивідуальности, в першу чергу, як теж і групової а то й земляцької, які заглушують так нам потрібне почування тотальної відповідальности та всенаціонального інтересу, в першу чергу за кличем: Україна спільне добро всього її населення та кожного її громадянина.

Старі приповідки: ,,моя хата скраю" та ,,сам собі пан" створює розбиття та причину непошанування авторитету.

У цій прикрій ситуації рятувати може нас незмінна важливість сучасної сутности України, її твердих реальних, підстав хоч покищо, небачених (через скрутне політичне положення нації) її вартостей економічних, геополітичних та інтелектуально-професійних. Оця остання цінність української нації повинна бути основною, а дві інші (географічно-економічні) повинні бути фундаментом, на якому індивідуальність створилася й дійшла до певних вершин та в змагу за рівність чи партнерство з другими націями світу. Стоїть питання видержливости на поверхні. Властне про цю невидиму ще цінність сучасної України була мова в попередній статті автора цієї статті на тему польсько-українських взаємин на сторінках ,,Свободи". Тут можна лише додати, що оця невидима велич української справи, яку можна побачити лише шляхом наукової аналізи, вивчення чи досліду, в польському світі її бачать покищо лише одиниці, старе ,,габбі" яких до українськости найшло якось зрозуміння, хоч іще не в досконалій формі. І саме оці одиниці, до яких належить властне польські українофіли панове Єнджеєвіч, Лободовскі, Малішевскі, а колись належали: пп. Мєрошевскі, Фрілінг та романтик польсько-української приязни сенатор Т. Кательбах та інші. Загал польського політичного світу досі не розумів та може й не дозрів розуміти, українську проблематику. Це пізнання української вартости вважаємо прийде скоріше чи пізніше, хоч може зі шкодою для польської сторони. У висліді маємо на сьогодні з польського боку боязкі, повні непевности, декламації, безвартісні компліменти, у яких все ж таки криється прихована осторожність у скритій запитній формі:

а) що скаже Польонія, вірна старому польському крайнє націоналістичному катехізмові, та

б) що скаже наш сильний непередрішенський, бізнесово-наставлений Вашінгтон, Лондон, Париж та еміґрантська Росія, якщо в Москві західній польський світ ,,нє ма взєнця".

І тут властне іще одна трагічність наших обосторонніх стосунків. Цей неґатив випливає із слабкости польської, так сказати б, політичної ,,суверенности", узалежненої від польських колишніх союзників та маловажности польської справи в світовому маштабі, через слабкість всієї польської сутности, як під економічним, так стратегічним й геополітичним оглядами. Польський провід у західньому світі не спроможний з того приводу витворити свою політичну лінію в питанні Сходу, мавши почуття залежности від західних потуг та наставлення своїх мас. Це створює всю згубність, безвихідність в наших діялогах. Находимося гейби в зачарованому колі, з якого немає виходу. У висліді, наші обосторонні стосунки в реальному баченні ідуть старим шляхом взаємного недовір'я, ворожнечі, підозріння, безвихідности з імпасу. А всю вину за переслідування українців в сучасній Польщі спихають поляки на варшавський режим, на поодиноких обласних директорів, а не по-старому існуючу польску духовість, сєнкевичівську ментальність, яка бачить нещастя сучасної Польщі в ,,запроданстві" українців, що зрадили Польщу у 1939 р., замість вірно її боронити перед німцями та совєтськими арміями. Знову ж нарікання українців на польські сучасні переслідування, польська еміґрація зв'язує із наївністю українців в західньому світі, які слухають ворожої пропаґанди про видумані гноблення українців в сучасній Польщі, мовляв, все робиться з наміром не допустити до українсько-польського поєднання та спільного життя під покровом ,,польської корони", чи в межах польсько-русько-литовського коммонвелту на взірець Ягайлонського XV-XVI століть. Цілковита взаємовиключність думання.

Ясно, що вся ця польська політична романтика зводить всю українсько-польську справу в тупик, безрадність та поблажливе глядіння з боку українців на добродушність польських українофілів.

Коли ж знову взяти до уваги науковий українсько-польський діялог, який недавно набрав досить розголосу в українському світі, то оця дискусія, яка не має поважної взаємности, стає остаточно маловартісною через те, що навіть польський академічний світ щойно в стадії пізнавання сутности справжньої України й не спроможний на викресання нових догм, які завтра можна би вже в якійсь формі пристосувати до реальних дій в користь обох народів.

Реально підходячи до справи, нашим обом сторонам потрібний діялог типу Беґін-Садата, а не китайсько-американський з Варшави 1960-их років.

Як можна витрачати час на взаємопізнання, взаємно-вивчення, коли наші обі нації стоять на фронті в боротьбі за буття? Сучасний діялог наших обох сторін — це шлях ,,до нікуди", тим паче, коли цими діялогами занимаються переважно люди пожилого віку. За п'ятнадцять років, коли останні романтики України польського роду покинуть цей світ, хто буде вести дискусії? Молодих польських українців є обмаль, та на них дивиться польський світ з поблажливістю також...

Який же тоді можливий вихід в цій ситуації?

[Закінчення на стор. 3-ій]

Ст. Федорівський

АРХЕОЛОГІЯ Й ЛІТЕРАТУРА

Археологія — це наука про минуле буття. Вона не залишила писаних документів у сучасній формі. Археологи вивчають минувшину на мертвих пам'ятниках старовини і в цім їхня заслуга, що відкривають очі сучасникам на речі кількатисячної давности. Література чи письменство показує життя сучасників і давньоминуле на підставі переказів та історичних документів.

Докія Гуменна, усім відома письменниця, поєднала археологічні знання з сучасною літературою і дала нам під назвою ,,Минуле пливе в прийдешнє". Книжка видана під фірмою Української Вільної Академії Наук, Ню Йорк 1978, 376 сторінок.

Не кожен пересічний читач розуміє значення археології, а ще менше знає історію нашої землі, на якій існувало людське життя з високою культурою 15-20 тисяч років тому. Наша плодовита письменниця збагатила національну культуру новою літературною працею, написаною на підставі археологічних здобутків протягом останніх 70-50 років. Це є великий вклад не лише в нашу літературу, але й пізнавальну науку про сіру давнину землі української. На жаль, наші критики й науковці не спромоглися дати заслужену рецензію на твір ,,Минуле пливе в прийдешнє".

Я ніколи не пробував пера в жанрі критики, маю обмежені знання з археології й тому не беруся писати фахову рецензію на появу важливої книги про землю українську. Все ж таки, користуючись правом читача, хочу висловити власну думку про книжку. Книжка видана гарно, в твердій обгортці, на доброму папері. Обгортка: фрагмент трипільської кераміки.

Книжка читається з захопленням. Читач має можливість пізнати історію української землі з понад п'ятнадцять тисяч років тому. Одна справа археологів: українські, як і чужинецькі археологи досліджують історичні матеріяли з метою встановити людське життя в Україні на видобутих експонатах (знаряддях хліборобства, хатніх речей, жіночих прикрас та, навіть, на залишках цілих поселень) та визначити висоту культури людей тих часів. Це, так би мовити, завдання чистої науки.

Гуменна на взірцях старовини, на окремих експонатах досліджує людське життя в усіх формах: родинне, громадське, розвиток духової культури. На великій кількості експонатів, на яких збереглися малюнки, відтиски, форми жіночих прикрас та хатніх речей, авторка виводить історичну тяглість матеріяльної культури, види якої дійшли до наших часів, тільки наслідуються в більш досконалих формах. Цим самим авторка доводить, що давноминулі поселенці на українських землях і були предками сучасної української нації та, може, предками сусідуючих з Україною тепер націй. Важливе в творі те, що авторка звела докупи розпорошені наукові домисли археологів і ними видобутих експонатів на великих обширах України, довела на низці прикладів, що Україна велика не лише територією, але первопочатком людського життя, матеріяльної й духової культури, звідки люди і культура перемандрували на Захід Европи та на схід у сучасну Московщину.

В її творі виступають героями людські племена, віки та мовчазні глиняні й кам'яні вироби з Трипільського і далеко до Трипільського періодів.

Розуміється, книжка написана як літературний твір, але читач має її студіювати уважно як наукову працю. В багатьох місцях книжки, де немає документальних доводів, відчуваються здогади авторки, та й не обійшлося без авторської фантазії. Одначе книжка заслуговує на високу оцінку. Хочеться сказати: авторка написала цю книгу з юнацьким захопленням. Слава авторці!

Петро Саварин

,,СЕЛО УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ" В КАНАДІ

(ДЕЩО З ІСТОРІЇ)

[3]

Про розвиток і адміністрацію ,,Села УКС'' можна довідатися зі звіту п. Осташевського на 2-их зборах ,,Дорадчої Ради Села УКС'', які відбулися 5 грудня 1977 р. І так, згідно зі звітом Осташевського, ,,Ціллю Села УКС є: зібрати всі важливі елементи української спадщини малого сільсько-міського поселення (комюніті) в Альберті в періоді від 1891 до 1920 рр.; зберегти, реставрувати і відбудувати історичні будинки; зібрати, законсервувати і задокументувати всяке історичне приладдя, начиння, знаряддя, меблі, включно із тяжкою машинерією, які були в ужитку в тих будинках і на землі; продемонструвати техніку управи землі, всяких ремесел, торгівлі, домашньої і громадської активности та культурне і духове життя цих поселень; зілюструвати відношення українців до інших етнічних груп і подбати про те, щоб те все могли побачити відвідувачі — щоб альбертці могли остаточно оцінити вклад українців в культурну мозаїку Альберти. Село УКС має бути реплікою типового степового містечка, а довколишніми фармами, на початку століття, яке характеризували сильні українські соціяльні, культурні, релігійні та економічні впливи''...

Що зроблено на Селі УКС від 1.4.1975 р.

Як уже згадано, в 1975 р. Село УКС, властиво, не функціонувало зовсім, коли йдеться про відвідувачів чи якісь технічні фізичні роботи, в 1976 р. воно вже було відкрите для відвідувачів, як і було відкрите в 1977 р., [illegible] 2.5 літні місяці 10,460 осіб. В 1976 і 1977 рр. були початі теж фізичні роботи, а 1978, тобто ц. р., розбудова його йде повною парою. Що було, однак, роблено в початкових 2 роках — то всякі теоретичні досліди (рапорти). Напр., в 1976 р. досліджено (з ілюстраціями і бібліографією), як перед 1920 рр. виглядали: одноклясова школа, канцелярія дентиста, фотографічне студіо, сільський склеп (крамниця), залізнича станція, фризієрня і пост королівської кінної поліції. В 1977 р. досліджено, як виглядали перед 1920 рр.: пекарня, готель, Народний Дім (комюніті гол), базар, пошта, друкарня, ресторан-кафетерія, пожежна станція і степове поселення. Крім того, п-і Франціс Свирипа приготовила обширну розвідку про українські поселення в центрально-східній Альберті взагалі, з історичними датами, без яких годі плянувати музей, де акуратність, оригінальність і точність всього є необхідними. Крім дослідів наукових, адміністрація Села УКС працювала теж над реставрацією речей і колекцією та катологуванням, зразу користуючись добровільцями (даровими силами), а згодом — платними. Напр., за 1977 рік зібрано понад 1,000 експонатів, а між ними — знаменита ,,олійня''. Систему катологування адміністрація запозичила від Провінційного музею, а вона дає змогу довідатися про кожний експонат в колекції скоро і акуратно. Мрією директора є, з бігом часу, збудувати ряд робітень таких, як пояснювальна, слухово-зорова, адміністративна, вітальня для відвідувачів, магазин на експонати, робітня направ, місце для сторожа, крамничка і т. д., все це в т. зв. ,,Адміністративнім центрі''.

Ціле ж ,,Село УКС'' старатиметься поєднати елементи загального степового поселення з-перед 1920 рр., яке складається із залізничної станції, збірника на воду, елеватора (збірника на зерно), стайні, кузні, крамниці залізного знаряддя, крамниці (харчової), млина, пекарні, готелю, ресторану, фризієрні, пошти, пожежної станції, школи, сільського будинку, церкви, будинку для професіоналістів і будинку для Королівської Кінної поліції, разом із українськими елементами такими, як українська церква, народний дім, українська школа і т. д.

Фізична розбудова Села УКС почалася насправді щойно із 1977 роком, згідно із плянами Романа Фодчука і Р. О. Гаррісона та архітекта Євгена Дуба. Однак бюджет, призначений на 1977 р. в сумі 542.000.00. не був вичерпаний. Що залишилося, йде на цей 1978 р., з бюджетом б. 1.5 мільйона. Взагалі, треба згадати, що розбудову Села УКС міністер Юрко приспішив із 5 років до 3 років, але бюджет — 3,5 мільйона — виглядає абсолютно замалий.

Можливості і перспективи

Немає сумніву, що концепція українського музею під вільним небом — ,,Села УКС'' — це щось великого і всім, що до неї в якийнебудь спосіб причинилися, належиться велике признання. Автор цих рядків завжди вважав, і далі вважає, що з усіх вільних країн в світі, куди доля в один чи інший спосіб закинула українців, Канада була, є і буде найкращою. Такі речі можливі тільки в Канаді: Канадський Інститут Українських Студій, двомовне шкільництво, багатокультурність і тепер ,,Село УКС''. Мірилом культури більшости є те, як вона трактує свої меншості. Інша справа, що меншості є теж громадянами, і їм належиться точно те саме, що й членам більшости. На державний кошт англосакси, повинні мати й різні етнічні групи. Так вимагають принципи рівности і людяности. Культура не має, в останній своїй аналізі, ні запаху, ні кольору, ні якогось мірила, але найкраще зростає вона, як показує історія, на національних ґрунтах. І це повинні всі пам'ятати.

Щождо до ,,Села УКС'', то автор цих рядків завжди говорив міністрові Василеві Юрко: ,,Треба збудувати щось гідне українських піонерів, навіть якби це мало коштувати 10 мільйонів. Коли збудуєш щось мізерне, наші співгромадяни будуть далі дивитися на нас,, з центральної Европи, до яких і ти належиш, — згори, і що з того вийде? А коли збудуєш щось велике, ти покажеш, що Канада цінить величезний вклад українців в її розбудову і поверне їм належну гідність і респект. Йдеться ні менше, ні більше — про людські права. Українці їхали до Канади за землею і волею, сподіваючись, що разом з цим дістануть рівність, а вона прийде тільки тоді, коли й українці дістануть відповідні фонди, щоб відповідно показати свій вклад в ці вільні канадські землі, які вже давно стали — рідними'

Уряд приспішено розбудовує ,,Село УКС''. ,,Дорадча Рада'' і вся українська спільнота — повинні в тім допомогти. Так скоро, до болю швидко зникають ,,піонерські сліди'', чи то у формі спогадів, чи будинків, чи всякого устаткування, знаряддя чи меблів, часто привезених з рідних земель. Їх конечно треба зберегти, бо народ, який не шанує свого минулого — не гідний майбутнього. Поки не буде запізно. Дирекція ,,Села УКС'' чекає на експонати, чекає на поради, на ,,факти'', щоб за п'ять-десять поколінь наші нащадки, відвідуючи ,,Село УКС'' — могли точно побачити свою культурну спадщину в часі, просторах і речах, полюбити її і розбудовувати її далі. Щоб наші співгромадяни бачили, що й ми будували цю країну! І щоб це село справді було ,,живим селом''!

[Кінець]

Почалась судова розправа над Індірою Ґанді

Ню Дельфі, Індія. — Ассошієйтед Пресс інформує, що 23-го серпня, у цій столиці Індії, почався судовий процес над Індірою Ґанді, яку обвинувачують в політичній корупції. Того дня сотні прихильників колишньої прем'єр-міністра Індії оточили будинок суду, і вигукуючи, додавали їй відваги.

Суддя Джей Д. Джейн відрочив розправу, мотивуючи це тим, що 900 матеріялів, які доказують причетність Індіри в корупції та конечна присутність 540 свідків вимагатиме довшого часу, щоб вглянути і перевести цю розправу. Він також заявив, що Індіра Ґанді і три її колишні прибічники не можуть залишити країни так довго, доки не закінчиться судовий процес, який правдоподібно триватиме цілий рік.

Судова розправа, включно з такими процедуральними справами, як полагодження запоруки для кожного підсудного — 1,875 дол., тривала 45 хвилин.

СЕЛО УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ В АЛЬБЕРТІ

Фотомонтаж Романи Сохан

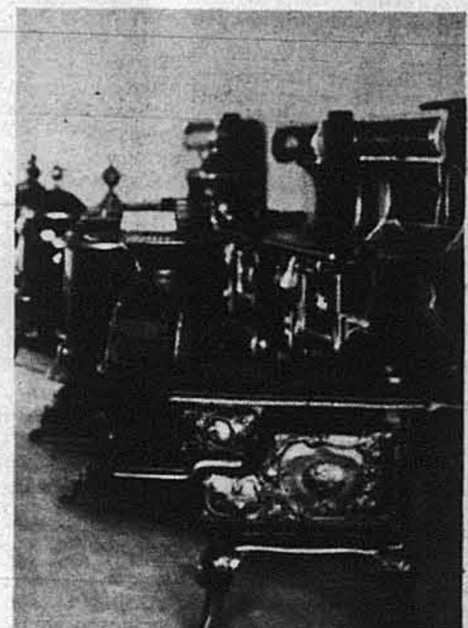
(До репортажу Петра Саварина „Село Української Спадщини в Канаді")

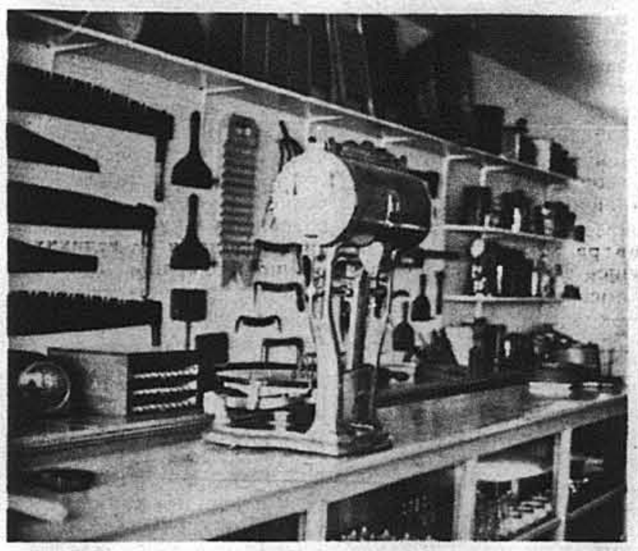
Вуличка в Селі Української Культурної Спадщини: крамниця залізного знаряддя з міста Восток (1930), харчова крамниця з Лузан (1912), фотографічне студіо Федорука і каварня зі Снятина (сучасної будови) та український фармерський дім з Нового Києва (1919).

Бюст Сер Вилфрид Лоріє, прем'єр-міністра Канади в роках 1896-1911, з підписом „за його відданість еміграції українців до Канади"

Старомодні печі в крамниці залізного знаряддя „Восток Гардвер"

Вага та різне знаряддя у крамниці „Восток Гардвер"

Рід трактора, що його вживали українські поселенці в степових („прері") провінціях

Український фармерський дім з Нового Києва

Пам'яті лицаря-борця інж. Козьми Кузя

Відлітають у вирій наші лицарі-борці за Україну... Все менше і менше є їх довкола, з нами... Ось наспіла сумна вістка, що відійшов у вічність сотник 3-ої Залізної Гарматної Бриґади бл. п. інженер Козьма Кузь. Далеко від своєї омріяної України, далеко від рідного Поділля, далеко від великих скупчень українців на чужині — у Фініксі, Арізона. На щастя останні хвилини його життя проминули на руках найближчої людини — дружини Стефанії.

Сл. п. Козьма Кузь народився 14-го липня 1893 р. в с. Кадієвцях, Кам'янецького повіту на Поділлі. Він закінчив гімназію в Кам'янці Подільському і фізико-математичний факультет університету св. Володимира в Києві. Під час 1-ої світової війни він служив у царській російській армії, як старшина-гарматчик. За українських часів приєднався до армії УНР, з якою ділив долю і недолю нашої Визвольної Боротьби. Він був добрим старшиною — мужнім і стриманим, його цінили і старшини, і козаки. 1920 р. він перебув у складі славної 3-ої Залізної Стрілецької Дивізії під командою ген. Олександра Удовиченка, з якою в кінці р. 1920 опинився у таборі інтернованих в Каліші, Польща.

Сл. п. сотник Кузь, тоді ще поручник, не був говірким і погляд його, здавалось, більше був звернений всередину, до себе, ніж на зовнішній світ. Але коли в таборі надійшов час іти в рейд в Україну в р. 1921, він був одним з перших, що зголосився. Це не було позування чи захоплення, що може легко спалахнути і швидко згаснути. Ні, це був свідомий акт виконання своєї повинности — воїна і українця. Ледяний Рейд Армії УНР у листопаді 1921 р. обернувся в болючу трагедію фізичної поразки, давши водночас вікопомну перемогу духа чином найвірніших з вірних 359, що впали неподолані під Базарем. Сл. п. Козьма Кузь був один з небагатьох, що їм пощастило вернутись з Ледяного Рейду. Він не шукав співчуття чи слів розради у болю втрати надії на завершення нашої Визвольної Боротьби перемогою і визволенням, він глибоко заховав пекучий жаль утрати бойових побратимів. Щільніше зсунулись брови, міцніше затиснулись уста. Він замкнувся ще тісніше в собі, у своїй самоті. Єдиною його розвагою була гра в шахи, у чому він здобув неабиякі осяги. А через якийсь час він зник з табору Каліш — на „зелену візу" він подався до Чехо-Словаччини.

Кажуть, що в Празі він зголосився до тамошньої Політехніки і, як і все, лаконічно запитав: „А котрий факультет у Вас тут є найтяжчий?" І діставши відповідь — „Електротехнічний" — сл. п. Кузь коротко кинув: „Ну, то запишіть мене на ньому". Він абсольвував Політехніку в Празі з титулом інженера електротехніка. В часи рр. 1938-1939, незабутні дні Карпатської України він голосився до праці там — це ж творилась Україна. Але на жаль не було ні часу, ні можливостей привласнити там його знання і снагу.

Здавалось, що в Америці можна було б знайти працю і хоч трохи спокою і заслуженого відпочинку. Був час пожуритись і особистим життям. Він одружився із Стефанією Ґавдяк. Вони переїхали до Арізони, бо підточене роками війн і таборів його життя вимагало зміни підсоння. По р. 1964 астма почала долягати на серце, а від р. 1973 долучилась ще і страшна анемія. Сл. п.

сотник Кузь також пам'ятав що він має сповнити ще одну болючу повинність — і він знайшов ще мужність і силу зафіксувати, хай і гіркі, слова своїх вражінь і переживань у Ледяному Рейді 1921, що були свого часу вміщені у „Вістях Комбатанта". Поступово слабнучи, сотн. інж. К. Кузь з вірною дружиною доживав у самоті своє колись бурхливе повне справжнього неафішованого патріотизму і жертвенне життя лицаря-воїна. В ніч з 20 на 21 червня втомлене його серце відмовилось працювати і в дорозі до шпиталю сл. п. К. Кузь помер на руках своєї дружини.

26-го червня 1978 р. сотн. інженера Козьму Кузя поховано в Українському Пантеоні — на св. Андрієвському Українському Цвинтарі в Саут Баунд Бруку, Н. Дж.

Л. Романюк

УКРАЇНСЬКА СПРАВА...

(Продовження зі стор. 2-ої)

1. Зуміти серед нас встановити інтелектуальну та політичну сконсолідованість, якою ми повинні заімпонувати не лише польському, а взагалі чужинецькому світові своїм фаховим підходом до справ політично-державницького порядку, одностайністю державницького думання, щоб зуміти поставити українську політичну проблему у відповідній площині та з атрактивною концепційністю. Щоб це створити, потрібно селективно скомплетувати гурт нашої ідейної молоді, яка була б рішена присвятитися вивченню всієї істотности української державної проблеми в історичному, економічному та міжнародному аспектах.

2. Простудіювати всю складність наших взаємин із сусідніми Україні державами чи народами, випрацювавши згодом нові тези чи заложення, які були б частиною української державницької програми в ресорті закордонних стосунків із національно-державницькими представництвами або центрами.

У нас немає вже часу на безплідні дискусії, коли нарід в розгарі боротьби за своє навіть біологічне існування та в кращому випадку за задержання гідного місця в крузі держав центрально-східньої Европи, в Чорноморському обширі та в крузі світових економічних й політичних потуг.

Українські державники свідомі свого призначення в Европі та в світі. Якщо українська нація це місце частинно осягнула своєю витривалістю, у змагу за всесторонність фахового знання, набувши досвід, як жити та бути, розуміючи російське велико-державницьке думання та за сучасне місце в цій власне імперіяльній машині, заплатила за цю позицію страшними біологічними жертвами, наша нація аж ніяк не може та і не сміє резиґнувати із свого позитиву.

Найвища пора, щоб цю істину наші українофіли-поляки врешті зрозуміли, гідно сприйняли та почали дивитися на українську справу не через призму 30-их років, а по сучасному, не зважаючи на факт денаціоналізації чи інтернаціоналізації та тенденційности індивідуалізації кожного українця із пристосованим думанням до обставин та часу.

Одначе пізнання української сутевости польським політичним світом на заході, а то й в сучасній Польщі, можливе лише за приміненням тяжкої студійної праці, яку всегранно пройшли в поверсальній Польщі західні українці на Волині, Холмщині, Поліссі та в Галичині, відчувши всю польську політичну „делікатність" та нюанси польського поступовання.

Ясно, ми можемо позволити собі на інвестицію часу та інтелектуальної активности в польські українознавчі студії, але з розрахунком на прибуток, чи інакше кажучи — поплатність. А покищо, польській стороні слід пам'ятати, що український товар на міжнародному ринку не лише має свою ціну, а навіть дорожіє, то ж хто буде першим чи кращим його покупцем цей, зможе забрати з українського ринку кращий якостево продукт та залишити польському політичному бізнесменові все вже перебране, або зменшити всі польські шанси до мінімум. З цим власне повинна рахуватися польська політична еліта та не витрачати часу на безплідні роздумування і зайві калькуляції.

Честерський приклад

Богдан Малецький

У житті кожної одиниці, а також громади бувають такі моменти, про які ніколи не забувається, вони бо мають фундаментально-творче значіння і їх згадується часто в дуже урочистій формі.

День 30-го липня 1978 року буде записаним золотими буквами в житті знаного всім суспільно-громадського діяча Богдана Малецького.

На клаптику честерської України, приміщеної поза Честером, що своїм двадцятьлітнім існуванням залишила чудові спомини серед українського громадянства Честеру та околиці і, яка називається „Карпатська Фарма", відбулося 30-го липня 1978 року родинне свято, тобто день уродин колишнього бійця славної УПА — Богдана Малецького в колі найближчої родини та кількох друзів та знайомих.

Це свято було повною несподіванкою для Ювілята до останньої бо хвилини він не знав про те, що йому готовила його дружина пані Стела та їхні чотири доні Христя, Дарія, Дана і Віра.

Коли простора родинна кімната вщерть заповнилась запрошеними гістьми, найстарша доня Христя привезла його з Філядельфії, якого присутні при вході привітали гучним Многоліттям та окликами „несподіванка..."

До глибини серця зворушений Ювілят не міг стримати сліз. Після родинного вітання та складання побажань Ювілятові присутні подались на лани просторої фарми, де під розлогими деревами всі провели довгі години, споживаючи різні страви, що їх приготовила родина Ювілята. Після обіду відбулася роздача подарунків Ювілятові

Найбільше зворушливою була хвилина, коли підписаний в коротких словах змалював життьовий шлях Ювілята, зокрема зупиняючись на роках його перебування в рядах безсмертної УПА і при тому вручив йому побільшену фотознимку-портрет з часів перебування Ювілята в рядах УПА.

Відслонення цього маєстатично виконаного портрета, що зображує неначе живого Воїна Борця за волю свого народу в рядах УПА, так зворушило Ювілята, що рясні і невгамовані сльози зросили його обличчя, а сила зворушення так потрясла присутніх, що й на їх очах показались сльози...

Перед закінченням цього родинного рідкісного свята доня п-ва Малецьких Христя звернулася до присутніх, прохаючи увіковічнити цю радісну подію збіркою фондів на оборону політичних в'язнів, які ще й сьогодні караються по російських тюрмах та казематах за ту саму Ідею, за яку колись боровся її батько, сьогоднішній Ювілят.

Горстка присутніх негайно відозвалась на прохання пані Христі, склавши на її руки суму 136.00 долярів, що їх підписаний переслав до Комітету Оборони Мороза у Філядельфії на руки пані У. Мазуркевич.

Пожертви склали по 20 долярів — Богдан Малецький, Тарас Івасів і Петро Оконський; по 10 дол. — Роксоляна Мак і Мирослав Мак; по 5 дол. мґр Володимир Сич, Степан Рустарк, Еля Нємець, пані Богачук, пані Матійків, Стелля Рустарк, Йосиф Мак, Модест Івасів, Ст. Рустарк, Дмитро Матійків, Степан Стеців та 1.00 дол. Р. Міщурак. Присутні з великим ентузіязмом складали свої пожертви на так благородну ціль.

По відчитанні збіркової листи, Ювілят подякував присутнім за їхні пожертви та просив в своєму заключному слові все пам'ятати про Воюючу, але не скорену Україну та допомагати її всіми доступними засобами.

Мґр Володимир Сич

ЗУСТРІЧ КОЛИШНІХ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

При нагоді Здвигу на Оселі СУМА в Еленвіллі відбудеться там в неділю 3 вересня 1978, в годині 3-ій по полудні зустріч колишніх політв'язнів. На цю зустріч запрошує усіх колишніх українських політв'язнів Головна Управа Союзу Українських Політв'язнів.

ГОЛОВНА РАДА УПСО...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

мативний центр для пожвавлення зв'язку між окремими організаціями, установами і широкими колами вірних нашої Церкви. З'їзд також уповноважив Президію УПСО видати брошурою статтю д-ра Богдана Цимбалістого п.з. „Патріярхальний рух і суспільство" у високому накладі для широкого поширення.

Головна Рада УПСО з признанням відзначила працю редакції й адміністрації журналу „Патріярх" і рекомендує його більше поширення, зокрема в Канаді, та тим самим збільшення його накладу.

З'їзд УПСО порушив також справу підготови до ювілею 1000-ліття Свят-Володимирівського Хрищення Руси-України, перед яким то ювілеєм остання декада розпочалася 14-го серпня цього року. Заплянований Мирянський Конгрес у Ню Йорку опрацює докладніший проєкт і програму цих всенародних ювілейних святкувань.

На закінчення Річних нарад УПСО відбулася публічна доповідь д-ра Василя Маркуся п. з. „15 літ патріярхальних змагань: що далі?". Понад 200 осіб вислухали цікаву аналітичну і програмову доповідь, після якої відбулася жвава дискусія.

Президія Річних нарад Українського Патріярхального Світового Об'єднання вислала від їх учасників привітальну телеграму Блаженнішому Патріярхові Йосифові з заявою повної вірности та ділової підтримки в заходах Його Блаженства в напрямі розбудови помісности і патріярхального устрою Української Католицької Церкви.

Наступного дня, в неділю, 13-го серпня, відбувся у Торонті в цьому самому приміщенні Другий Крайовий З'їзд Рад Українських Організацій за Патріярхат і Товариств підтримки Патріярхату Української Католицької Церкви в Канаді. Оба З'їзди — Річні наради УПСО й Канадський Крайовий З'їзд — себе доповняли як учасниками, так і тематикою.

Замість квітів на свіжу могилу мого Дорогого Товариша

сл. п. Осипа Таращука

що помер 11-го червня 1978 р. в Торонті, Канада,

складаю 30.00 дол.

на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету.

•

Дружині і Родині складаю щирі співчуття.

Мирослав ПАСТУШЕНКО

Союз Українських Купців і Підприємців у Філядельфії, Па.

ділиться сумною вісткою із своїм Членством і Українською Спільнотою, що дня 14-го серпня 1978 року, передчасно, відійшов у Вічність на 55-му році життя

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР БАДУЛЯК

активний член СУКіП і бувший вояк 1-ої УД УНА та довголітній підприємець у Філядельфії, Па.

Покійного похоронено 18-го серпня 1978 року на цвинтарі у Факс Чейсі, Па.

•

Опечаленій Шановній Родині складаємо щиросердечні співчуття.

Управа СУКіП у Філядельфії, Па.

Ділимося сумною вісткою, що 22-го серпня 1978 року в Манчестері, Н. Г., по довгій і важкій недузі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами відійшов у Вічність

бл. п.

ВОЛОДИМИР СЕРДЮК

нар. 1905 р. в Глубічку Великім, пов. Тернопіль, Зах. Україна.

Горем прибиті:

дружина — ПАРАСКЕВІЯ

донька з зятем — ІВАННА і ІВАН АРТИМОВИЧ в Україні

внуки:

ЮРІЙ АРТИМОВИЧ з дружиною КАТЕРИНОЮ в Україні

УЛЯНА АРТИМОВИЧ в Україні

Ближча і дальша Родина в Канаді, Україні і Польщі

Просимо про молитви.

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

Юнаки УСК-у Ню Йорк. Стоять зліва: М. Приймак, В. Волошин, В. Кіра, Я. Турко, А. Раковський, М. Яблонський, Н. Поритко, А. Титла. Перший ряд зліва: А. Єоневицький, Б. Крамарчук, Ю. Турко, О. Струтинський, І. Струтинський, І. Клукевич.

УАСТ „ЛЕВИ" ЧІКАҐО ЗАКІНЧИЛИ ВЕСНЯНУ РУНДУ КОПАНОГО М'ЯЧА

УАСТ „Леви" Чікаґо закінчили свої лігові розгривки весняної рунди у Вищій Дивізії досить слабо. На сім гор здобули тільки 6 точок і займають 4-те місце в групі „Червоних" (6 дружин).

Поодинокі висліди змагань „Левів"

Леви—Вісла	2:2
Леви—Спарта	1:3
Леви—Ґрін-Вайт	0:1
Леви—Хорвати	1:7
Леви—Ремс	4:0
Леви—Марунс	4:0
Леви—Кікерс	2:2

На початку весняного сезону „Леви" не мали доброго складу. Пізніше його зміцнили, однак рідко коли виступали в цьому складі, за виїмком двох змагань, тому й такі слабі висліди. В осінній рунді „Леви" мусять солідно взятися до праці, якщо хочуть зайняти краще місце у своїй групі. Резерва „Левів" здобула 8 точок за вісім змагань і займає почесне друге місце в своїй групі.

ШВАБЕН МІДВЕСТ ТУРНІР

Від 29-30-го липня місцеве німецьке Т-во „Швабен" зорганізувало уже 7-ий рік підряд т. зв. „Швабен Мідвест Турнір" в якому в цьому році взяло участь 12 дружин, в цьому числі: три зі Ст. Люїс, дві з Мілвок і сім з Чікаго. Розгривки проходили системою кожний з кожним у двох групах по 6 дружин. „Леви" виступали в першій групі, в якій зайняли друге місце.

Поодинокі висліди „Левів"

Леви—С.К. Мілвокі	3:0
Леви—Кікерс	2:2
Леви-Кютіс, Ст.Люїс	0:0
Леви-Іґелс	2:1
Леви—Г.Ф.Юнайтед	1:1

Першун першої групи „Кютіс" переміг у фіналі лідера другої групи „Цігенгайм" Ст. Люїс 1:0 і цим самим здобув звання першуна турніру. В зустрічі за почесне третє місце з клюбом „Баваріянс" Мілвокі „Леви" програли по завзятій боротьбі вислідом 3:4 і таким чином зайняли 4-те місце. Цей осяг треба вважати за успішний, коли взяти під увагу те, що „Леви" випередили усі дружини з Чікаго.

СПОРТОВИЙ ТАБІР „ЛЕВЕНЯТ"

Від 18-25-го червня ц. р. на оселі в Равнд Лейку, поблизу Чікаґо, спортовий табір доросту УАСТ „Леви" (Левенят) в якому взяло участь 31 дітей.

Зорганізуванням табору зайнялися батьки в особах: д-р З. Гура, інж. Я. Маркевич, адв. З. Форович, п-ні М. Форович і підполк. М. Дахнівський. Обов'язки вишкільних інструкторів виконували: мґр В. Сірий, Б. Футала, Р. Дахнівський і Б. Шлапак. Головний адміністратор: інж. Ю. Горб, кухонні інтенданти п-ні М. Форович, п-ні К. Гура, п-ні О. Андрушко і п-ні О. Роздольська.

Спортова програма була різнорідна. Хоча головний натиск положено на копаний м'яч до спортових програм включено ще легко-атлетику, відбиванку, плавання і теніс. Все це відбувалося під фаховим наглядом інструкторів. Вечорами діти оглядали фільми про копаний м'яч та інші роди спорту та діставали відповідні пояснення.

Цілий спортовий табір поділено на шість дружин: „Харків", „Одеса", „Динамо", „Львів", „Орлик" і „Крокодилі". Дружини змагалися між собою у різних ділянках спорту і це у великій мірі збільшувало зацікавлення дітей спортовими зайняттями. Завдяки добрій погоді табір пройшов дуже успішно. Діти були захоплені і тільки жаліли, що він так коротко тривав. Була це невелика проба, яка себе вповні виправдала. На другий рік плянується спортовий табір багато більший і довший.

Цей спортовий табір був можливий до переведення тільки завдяки невсипущій праці батьків. Розуміючи вагу фізичного виховання, вони доклали всіх старань, щоб уможливити своїм дітям здоровий побут на лоні природи під дбайливим наглядом фахових інструкторів. За те Управа УАСТ „Леви складає їм щиру подяку.

Б. Припхан

ЮНАКИ УСК-У НЮ ЙОРК

Юнаки УСК-у змагаються у Космополітальній Лізі, Дивізія Мангетен. На дев'ять команд займають 4-те місце з п'ятьма виграними, один реміс і чотири програні. Це вислід зовсім не поганий, коли брати до уваги, що в тій дівізії змагаються дуже сильні команди, між якими є минулорічний чемпіон цілого метрополітального Ню Йорку — команда Об'єднаних Націй в склад якої входять добре технічно заавансовані і дуже зіграні між собою юнаки. З ними наші юнаки розіграли перші змагання сезону і програли 5:0. Коли ті змагання відбулиб ся тепер, вислід був би інший, бо так як характеризує кожну юнацьку команду, яка змагається без тренера, при кінці сезону щойно починають юнаки себе розуміти. Про це свідчить факт, що в неділю 28 травня юнаки УСК-у розіграли чергові лігові змагання з командою яка займає останнє місце в табелі і виграли 14:0. Шкода що УСК не може нічого зарадити у відношенні хочби до пів-професійного тренера, бо від доросту залежить майбутність цілого товариства.

Юнаками УСК-у піклуються два ентузіясти того спорту: Ромко Кокольський і Юрко Струтинський. Вони оба займаються всім з чим зв'язане існування команди юнаків, від приготовання виряду почавши і закінчивши на керуванням змагань (ковчінґ). Склад команди це майже на половину юнаки Пласту і СУМА і тут є виховне значіння спорту. Всі вони творять солідарну групу і вже не один раз глядачі дивуються, що змагуни вживають української мови під час змагань, що має практичне значіння бо тоді є певність, що противник нічого не розуміє.

Склад команди: М. Приймак, А. Титла, Ю. Турко, І. Струтинський, О. Струтинський, Я. Турко, В. Волошин, Н. Поритко, А. Соневицький, В. Кіра, М. Яблонський, О. Декайло, А. Раковський, М. Ґабур, О. Сисак, Б. Крамарчук, П. Михайлів і І. Клукевич.

Б.Т.

ВІДБУЛИСЯ ПЕРШОСТІ КОПАНОГО М'ЯЧА СУАСТ-СХІД — 1978

Згідно з наміченим пляном Проводу ланки копаного м'яча СУАСТ-Схід, 20-го серпня ц. р., на оселі СУМА в Елленвілі, відбулися цьогорічні першості, в яких взяло участь, три дружини: У.С.К.-у Ню Йорк, СК СУМА „Крилаті" Йонкерс і Збірна — „Ч. Січ"-Ню Йорк. Змагання турніру проходили круговою системою 2х30 хв., у висліді яких звання першуна на 1978 рік і нагороди СУАСТ-Схід, заслужено здобула дружина У.С.К-у Ню Йорк.

Висліди поодиноких гор:

СК СУМА „КРИЛАТІ" - ЗБІРНА „Ч. СІЧ" — НЮ ЙОРК 1:0

Ведення, як і пізніше показалося, рішального ґоля для „Крилатих" в кінцевій фазі першої половини гри, здобув Ковальчин. Після перерви Збірна кількакратно була близька до вирівняння висліду, але завдяки доброму воротареві і енергійній обороні „Крилаті" затримали цей мінімальний вислід до кінця зустрічі. В складі „Крилатих" переважали юнаки, великий запал, яких, влучно доповнювали досвідчені ветерани: Мицак, Соловейко, Німерчинський. В складі Збірної виступило кілька змагунів „Ч. Січі" і ряд молодих з Ню Йорку, що в минулому сезоні виступали в У.С.К-у і „Крилатих".

Склад „Крилатих": О. Кудрик, А. Глушко, А. Соловейко, А. Мицак, Б. Куцина, М. Глушко, К. Ковальчин, П. Дуда, С. Дашко, І. Ткачук, М. Гошко, В. Сидор, Р. Стецюк, Р. Козіцький, Т. Щур, М. Німерчинський, М. Коцур. Провідники: Б. Шаркевич і М. Німерчинський.

У.С.К. НЮ ЙОРК — ЗБІРНА 4:2 (1:1)

Завдяки наполегливим старанням провідника Степана Коваленка, дружина УСК-у, виступила на цьому турнірі, майже в своєму нормальному складі з якого були виключені тільки чужинці Більшість досвідчених ветеранів з кількома молодими талантами показали гарну технічну гру, у висліді якої всюдисущий Василь Каздоба стрілив три гарних ґолі і цим самим єдиний в цьому турнірі здобув „гет трик". Четвертого ґоля для УСК-у стрілив Микола Скірка. Ґолі для Збірної здобули: М. Букачевський і В. Коваленко. Склад Збірної: В. Гладкий, А. Попович, Р. Букачевський, С. Коваленко, В. Коваленко, Р. Ганич, М. Букачевський, В. Щупляк, Д. Мулик, І. Клюкевич, С. Олексів, М. Брозина, І. Фриз. Провідник Р. Ганич.

У.С.К. НЮ ЙОРК — „КРИЛАТІ" 3:0 (2:0)

Уже до перерви УСК провадив 2:0, що його здобув Данило Благий. Більш досвідчені і зіграні усківці мали більше з гри і частіше володіли м'ячем і після перерви, завдяки чому Гірняк встановив остаточний вислід тієї зустрічі 3:0. Швидкі рейди „Крилатих" успішно ліквідувала солідна дефензива УСК-у і воротар.

Склад нових першунів СУАСТ-Схід: М. Чарний, Н. Чарний, І. Гладкий, С. Коваленко, М. Скірка, Т. Канятин, Є. Равчак, В. Каздоба, Д. Благий, Б. Шашкевич, Ю. Лютак, Ю. Павлюк, О. Вербецький. Провідник Степан Коваленко.

Треба признати, що усі змагання пройшли коректно без найменших неприємних інцидентів, які часто траплялися в таких турнірах в минулому. На відмічення заслуговує коректне суддівство, так професійного Михайла Сергіїва, як і аматора Карла Підпірка. По закінченні турніру господарі оселі СУМА влаштували для усіх змагунів і проводу турніру — прийняття в часі якого вручено переможцям нагороди: першунам великий Трофей і індивідуальні змагунам УСК-у та менший Трофей віцечемпіонам „Крилатим". Турнір вправно перевів ланковий СУАСТ-Схід — М. Глушко пре допомозі голови СУАСТ-Схід Юрія Храневича і О. Твардовського, репортера, кореспондента преси.

СПОРТОВІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ. ЗАНЕДБАНІ СПОРТОВІ ПЛОЩІ У ЛЬВОВІ

У київській „Спортивній Газеті" ч. 93 з 5-го серпня 1978 року ми знайшли нотатку, що заслуговує на увагу наших спортових читачів. Автор статті „Занедбані бази" М. Прохненко, член комісії Спортового Комітету УССР, що недавно побувала у Львові з метою познайомитися зі станом розвитку легкої атлетики в цьому українському місті, задокументував в цій газеті такі факти: „...Знайомство із спортовими базами розпочалося зі суто ігрового спортового комплексу „Спартака", де вже давно було збудовано тенісові корти та волейбольні (відбиванкові) майданчики. Баскетболу (кошиківці) тут пощастило менше, колись розпочаті роботи по створенню відповідних майданчиків так і не завершено, а на їхньому місці стирчать іржаві металеві каркаси без щитів... Самий вигляд ігрового містечка жалюгідний: трибуни розвалені, для „загально" безпеки підперті дерев'яними колодами...

Може, це випадкове ставлення до спортової споруди? Відповідь на це запитання ми шукали наступного дня на стадіоні середньої школи, яка відома у Львові своїми спортовими уподобаннями (директор тов. Конюх). Те, що ми побачили, назвати стадіоном можна тільки умовно. Бігова доріжка-горбата, вкрита сумішшю асфальту зі щебенем. Яма для стрибків у довжину — без піску, із зотлілими дошками...

Не кращий вигляд мали і приміщення, де юні спортсмени мають роздягатися, заля з тренажерами для тренування метальників. Повсюди сміття, дошки стелі висять над головою, про елементарні умови санітарії тут і не йдеться. Не можу засвідчити, щоб директор школи, який нас супроводжав, мав стурбований вигляд з цього приводу..."

Ось як дбають совєтські спортові політруки про український спорт. В цей самий час Львівщина була змушена вислати свій контингент будівельників і матеріяли на будови Байкало-Амурської Магістралі в Сибірські тундри. Для впорядкування спортових площ у Львові немає ні людей ані фінансів.

„...Завершити ж цю розмову ми вирішили на стадіоні київської середньої школи ч. 204 (директор тов. Серба). Для контрасту, так би мовити, з його вищезгаданим львівським колеґою. Стадіон цей, що його зробили руки вчителів і учнів школи, міг би правити на взірець тренувальної бази. 300-метрова доріжка, 12 стрибкових ям, сектори для метань, дві смуги перешкод, замість футбольного поля — гімнастичне містечко з п'ятнадцятьма перекладинами тощо... Не розповідатимемо про інші спортові майданчики, побудовані тут, скажемо лиш, що тільки за минулий навчальний рік в 204-ій школі склало норматив ГПО (Готов до Праці і Оборони) 677 учнів, а 533 виконали нормативи спортових розрядів..."

Ось правдиві факти. Якщо українські спортовці потребують відповідні спортові бази, то вони мусять їх збудувати власними руками і за власні кошти. Спортові політруки дбають тільки і виключно про добро російського спорту для якого зобов'язують важко працювати українську молодь, українських спортовців і їх діячів. (от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮРІЙ ХОЛЕВКА, член УНС Відд. 75 Запорозька Січ в Детройті, помер на 64-му році життя. Нар. в 1914 році в Трибоківці, пов. Бібрка, Україна; членом УНС став у 1966 р. Залишив у смутку дружину Марію, синів Василя і Юрка з невісткою та родину в Краю. Похорон відбувся 3. 6. 1978 р. на цвинтарі св. Ядвиги в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!
Б. Верещинський, секр.

МАРІЯ КЕФОР, членка УНС Відд. 184 „Верховина" в Ню Йорку, померла 22-го квітня 1978 на 69 р. життя. Нар. в 1909 р. в Середнім, пов. Підгайці, Україна; членкою УНС стала у 1948 р. Залишила у смутку чоловіка Івана, дочку Олімпію Роговську з чоловіком Володимиром, внука Володимира з дружиною Лідією і внучок — Христину і Адріяну:: Похорон відбувся 25 квітня 1978 р. на цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Богдан Ластовецький, секр.

ПЕТРО ЛОБАЙ, член УНС Відд. 240 ім. Є. Коновальця в Клівленді, помер 25 квітня 1978 на 53 р. життя. Нар. 1925 р. в Дніпропетровську, Україна; членом УНС став у 1975 р. Залишив у смутку дружину Катерину, доньку Катлін, близчу і дальшу родину в Україні та приятелів в Америці. Похорон відбувся 29 травня 1978 р. на цвинтарі св. Духа в Клівленді.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Кігічак, секр.

КОНСТАНТИН БЕКАШ, член УНС Відд. 70 Т-ва Український Проґресивний Клюб в Джерзі Ситі, помер 28 лютого 1978 на 86 р. життя. Нар. 15 травня 1891 р. в Україні; членом УНС став у 1916 р. Залишив у смутку дружину Марію, дві дочки і 6 внуків. Похорон відбувся 3 березня 1978 р. на цвинтарі св. Гертруди в Колонія, Ню Джерзі.

Вічна Йому Пам'ять!
Микола Шеремета, секр.

АННА АНДРУСІВ, членка УНС Відд. 383 св. Петра і Павла в Бриджпорті, Па., померла 25 червня 1978 р. на 82 р. життя. Нар. 1895 р. в селі Лучинці, пов. Рогатин, Зах. Україна; членкою УНС стала у 1939 р. Залишила у смутку дві дочки: Марію Шаравара і Дороту Сайбо, три внуки і сім правнуків. Похорон відбувся 28 червня 1978 р. на цвинтарі Авґустини в Кінг оф Пруссія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Йосиф Хома, секр.

АНАСТАСІЯ ЛОТОЦЬКА, членка УНС Відд. 301 ім. Дмитра Вітовського в Чікаґо, померла 27 квітня 1978 на 78 р. життя. Нар. 1900 р. в м. Вінниці, Україна; членкою УНС стала у 1957 р. Залишила в смутку доньку Наталку, внука Юрія з дружиною і правнука Марка, близчу і дальшу Родину та всю Союзову громаду. Похорон відбувся 1 травня 1978 р. на цвинтарі Оливна Гора в Детройті, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро Врублевський, секр

АНАСТАЗІЯ КАРАСКО, членка УНС Відд. 276 Т-ва св. Николая в Ембрідж, Па., померла 15 червня 1978 р. на 82 р. життя. Нар. в 1895 р. у Зах. Україні; членкою УНС стала 31 серпня 1933 р. Залишила у смутку сина Роберта в Баден, дочку Єлисавету Белл в Ембрідж, 11 внуків і сім правнуків. Похорон відбувся 17 червня 1978 р. на цвинтарі Економи в Ембридж, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Степан А. Іваницький, секретар

ІВАН ЧЕКАНОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 276 св. Николая в Ембридж, Па., помер 29 травня 1978 на 61 р. життя. Нар. 1917 р. в Піттсбурґу, Па., а членом УНС став у 1966 р. Залишив у смутку дружину Марію Ґузік Чекановську, брата Вілліяма у Боровш, і три сестри: Марію Свєрчевську в Баден, Гелену Яніцьку в Ембридж і Ірену ДіДонато в Ґрінсбурґ, Па. Похорон відбувся 2 червня 1978 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Степан А. Іваницький, секретар

МИХАЙЛО КІЛЯРСЬКИЙ, член УНС Відд. 336 Т-ва „Сокіл" в Клівленді, Огайо, помер 8 травня 1978 р. на 67 р. життя. Нар. 1911 р. в Посада Хирівська, Старий Самбір, Зах. Україна; членом УНС став 31 березня 1950 р. залишив у смутку дружину Анну, синів Євгена, Михайла і доньку Марію з чоловіком Романом Ганичем. Похорон відбувся 11 травня 1978 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла, в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Володимир Страпчук, секретар

МИКОЛА КУБАРИЧ, член УНС Відд. 316, Укр. Нар. Дім в Рочестері, помер 26 лютого 1978 р. на 82 р. життя. Нар. 1893 р. в Куропатниках, пов. Рогатин; членом

ЕРНЕСТИНА ДОВЖИЦЬКА, членка УНС Відд. 271 ім. Івана Франка в Елмайра, Н. Й., померла 28 лютого 1978 на 48 р. життя. Нар. 16 квітня 1929 р. в Німеччині; членкою УНС стала 30 грудня 1961 р. Залишила у смутку мужа Михайла, три дочки: Бриґіду, Марійку Ан. і Анну Марію. Похорон відбувся 4 березня 1978 р. на цвинтарі св. Николая в Горсетс, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Чопко, секр.

ТЕОДОР ЕЛЬЧИНА, член УНС Відд. 471 ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі, помер 5 лютого 1978 на 75 р. життя. Нар. 1903 р. в Залізі пов. Золочів, а членом УНС став 28 лютого 1965 р. Залишив у смутку брата Володимира і сестрінку Марію Смолинську. Похорон відбувся на цвинтарі Нотр Дам Дес Нейґес в Монтреалі, П. Кве.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ІВАН СКРОБАЧ, член УНС Відд. 363 в Олін, Н. Й., помер 14 червня 1978 на 85 р. життя. Нар. 17 листопада 1893 р. в Рогатині, Україна; членом УНС став у 1918 р. Залишив у смутку Софію Скробач і Марію Танґа та багато сестрінків і братанків в Україні. До кінця свого життя Покійний займав різні пости в 363 Відділі УНС. Похорон відбувся 17 червня 1978 р. на цвинтарі св. Бонавенчер в Аллеґани, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Ю. А. Луцишин, секр.

МИКОЛА ДАВИСКИБА, член УНС Відд. 238 ім. Євгена Коновальця в Бостон, Масс., помер 3 лютого 1978 на 83 р. життя. Нар. 1894 р. в Озерні, Україна, а членом УНС став 1926 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Стефанію Дардінську; внуків: Маделин Меґер, Стефана Дардінського і 3 правнуків. Похорон відбувся 6 лютого на цвинтарі Гора Надії в Бостон, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

ПЕЛАГІЯ КИКИШ (Гудима), членка УНС Відд. 139 в Чікаґо, померла 11 січня 1978 на 87 р. життя. Народжена в 1891 р. в селі Раківці, Зах. Україна; членкою УНС стала в 1951 р. Залишила у смутку дочку Ксеню, зятя Василя, внуків Миколу, Романа - Ярослава та Богдана і правнуку Наталю. Похорон відбувся 16 січня 1978 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чікаґо.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро Питль, секр.

УНС став у 1932 р. Залишив у смутку сина Василя. Похорон відбувся 1 березня 1978 р. на цвинтарі Голі Сепульчер в Рочестері.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

АННА АНДРУСИШИН, членка УНС Відд. 263 Т-ва Запорозька Січ у Фултоні, Н. Й., померла 11 березня 1978 на 84 р. життя. Нар. у 1894 р., а членкою УНС стала 30 листопада 1931 р. Залишила в смутку сестрінку Марію С. Сміт і сестрінка Михайла Соловей. Похорон відбувся на цвинтарі Файрдейл, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро Сумик, секр.

ОТАХ ДУНЬКА, член УНС Відд. 20 Згода в Гемтремк, помер 27-го квітня 1978 на 60 р. життя. Нар. 1910 р. в Людинках, Станиславів, Зах. Україна; членом УНС став у 1970 р. Залишив у смутку жінку Ксеню і дочку Стефанію з внуком Робертом. Похорон відбувся 29 квітня 1978 р. на цвинтарі Оливна Гора в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!
Рома Куропась, секр.

КОСТЬ ПАСТУШАК, член УНС Відд. 422 С. Петлюри у Філядельфії, помер 6 травня 1978 на 64 р. життя. Нар. в Україні; членом УНС став у грудні 1972 р. Залишив у смутку дружину М. Пастушак і сина Романа. Похорон відбувся 11 травня 1978 р. на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

АНДРІЙ ЗАЗУЛЯК, член УНС Відд. 375 Д. Вітовського у Філядельфії, Па., помер 16 квітня 1978 р. на 87 р. життя. Нар. 1891 р. в Комарно, Україна; членом УНС став у 1933 р. Залишив у смутку дружину Пааліну, три дочки: Ольгу, Катерину і Анну та сина Івана. Похорон відбувся 21 квітня 1978 р. на цвинтарі св. Анни в Дженкінтави, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Тарнавський секр.

ІВАН МАКОШИН, член УНС Відд. 63 Т-ва Січ у Форд Ситі, Па., помер 18 лютого 1978 на 61 р. життя. Нар. 6 серпня 1916 р. у Ван Метер, Па., а членом УНС став у 1966 р. Залишив у смутку дружину Єлесавету. Похорон відбувся 16 лютого 1978 р. на цвинтарі МекКуепорт, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Турко, секр.

РОЗШУК
ПЕЛАГІЯ (ПОЗЯ) ОГОРОДНИК
село Липина, пов. Любачів в Зах. Україні, пошукує МАТИ з України.
Зголошення слати на адресу:
Марія Гарасимович-Слободян
155 Vineyard Rd., Edison, N.J.
Те.: (201) 287-0287